

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 213.109 van 10 mei 2011
in de zaak A. 192.117/X-14.138.**

In zake : 1. Joseph ROYEN
 2. Paula DEGRAEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Georges COENEN
 kantoor houdend te 3590 DIEPENBEEK
 Kapelstraat 28
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de gemeente DIEPENBEEK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Andy Beelen
kantoor houdend te 3590 DIEPENBEEK
Stationsstraat 17
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij :

1. David MARIS
2. Cindy GREGOOR
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bert Vandenreyt
kantoor houdend te 3583 BERINGEN-PAAL
Paalsesteenweg 133
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 6 april 2009, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 3 maart 2009 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Diepenbeek houdende afgifte van de stedenbouwkundige vergunning aan David MARIS en Cindy GREGOOR tot het verbouwen van een eengezinswoning tot kangoeroewoning te Diepenbeek, Weerstandslaan 10, kadastraal bekend sectie G, nr. 656/k.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partijen hebben een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 25 juni 2009. De tussenkomende partijen hebben een memorie ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een laatste memorie ingediend. De verwerende partij en de tussenkomende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 29 april 2011.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Georges Coenen, die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Leen Vanbrabant, die loco advocaat Andy Beelen verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Jeroen Swijssen, die loco advocaat Bert Vandenreyt verschijnt voor de tussenkomende partijen, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 14 januari 2009 dienen de tussenkomende partijen bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Diepenbeek een stedenbouwkundige aanvraag in voor de verbouwing van een eengezinswoning tot kangoeroewoning op een perceel gelegen aan de Weerstandslaan 10, kadastraal bekend sectie G, nr. 656/k.

Het voormelde perceel is overeenkomstig het bij koninklijk besluit van 3 april 1979 vastgestelde gewestplan Hasselt - Genk gelegen in woongebied.

Het is tevens gelegen binnen het gebied van het bij ministerieel besluit van 13 augustus 1981 goedgekeurd bijzonder plan van aanleg “Nanofstraat uitbreiding”. Volgens de voorschriften van dit plan is het betrokken perceel gelegen in een “zone voor losse bebouwing”.

4. In de bij de aanvraag horende beschrijvende nota wordt over de “overeenstemming en verenigbaarheid van de aanvraag met de wettelijke en ruimtelijke context” onder meer gesteld wat volgt:

“De uitbreiding is conform de voorschriften van het BPA. Zone 2z2 voorziet een bouwdiepte tot 14 m.

De uitbreiding bevindt zich achter het hoofdvolume, zonder zijdelingse uitsprong.

(...)

De uitbreiding is een sober volume van 1 bouwlaag met plat dak en is in het straatbeeld nauwelijks zichtbaar.

Met zijn minieme hoogte van 3,10m (max. 6,5m) en trapvormig grondplan zorgt het volume voor een minimale beschaduwning van de aangrenzende buur. Het volume wordt aan de zijde van deze buur niet dieper voorzien dan de bestaande diepte van de tuinmuur. De muur wordt zo weinig mogelijk verhoogd.

In het nieuwe gedeelte wordt een aparte leefruimte voorzien voor de ouders en een gemeenschappelijke eetplaats, samenhangend met de bestaande keuken.

(I)ntegratie in omgeving:

Het materiaalgebruik en de vormgeving zijn aangepast aan de omliggende bebouwing.

Materiaal: roodbruine gevelsteen in combinatie met de bestaande roodbruine gevelsteen en witte bepleistering”.

5. Naar aanleiding van het openbaar onderzoek dat over de betrokken aanvraag wordt gehouden, wordt door de verzoekende partijen een bezwaarschrift ingediend, waarin zij onder meer stellen wat volgt:

“5. Het BPA voorziet bij art. 6-f dat alle delen van eenzelfde constructie of groepsconstructie een architectonische eenheid dienen uit te maken voor wat betreft de hoogte, de daken, de gevels, de materialen...

Het BPA voorziet in art. 6-b dat gebouwengroepen moeten voldoen aan de voorschriften voor gesloten gebouwen.

Aldaar vindt men in art. 5-f op zijn beurt ook nog eens duidelijk vermeld:

‘Iedere constructie of groepsconstructie dient op architecturaal gebied in harmonie te zijn met de omgeving en dien(t) tevens op zichzelf een harmonisch geheel te vormen o.m. gepast gebruik van de aard en kleur der materialen, verplichtend éénzelfde hoogte van de kroonlijst, nokhoogte en dakprofiel van eenzelfde constructiegroep’.

Het zal niet behoeven onderlijnd te worden dat er geen enkele architectonische eenheid is qua hoogte, daken, gevels met de groepsconstructie der twee halfopen tegen mekaar staande woningen. Alle eenheid is zoek...

- Het dak van de uitbouw is een plat dak en sluit niet aan met de zadeldaken, die voorgeschreven zijn voor de bouwwerken in de bouwzone.
- De voorgenomen uitbouw reikt tot een bouwdiepte deels 14 meter en deels 11 meter. Bijgevolg ook nog eens in getrapte vorm, hetgeen compleet afwijkt van de situatie ter plaatse van alle (...) overige woningen. Geen enkele van die woningen heeft een achterbouw.
- De onbebouwde inham van 4 meter breed en 3 meter diep, gelegen tussen de perceelsgrens van bezwaarindieners en de leefruimte 2 op het plan van de gevraagde verbouwing, is als het ware gemaakt om te gaan vormen een verloren opslag voor allerlei rommel.
- Trouwens, in de ganse straat, in de ganse omgeving, in de ganse wijk heeft men overal rechte achtergevels aan de woningen en dit tot op zelfde diepte. Nergens wordt deze achtergevellijn van de door een gemeenschappelijke bouwheer gebouwde woningen onderbroken door een ondoorzichtig bakstenen bijbouwsel-aanhangsel aan de woning.

Het ‘getrapt aanhangsel – achterbouwsel’, zijnde de emanatie van de Belgische ziekte der achterbouwsels aan woningen, past zeker niet in een esthetisch verantwoorde ruimtelijke ordening in harmonie met de omgeving.

De actueel gerealiseerde eenheid van de plaatselijke ruimtelijke ordening wordt geweld aangedaan. Op deze wijze zal er bij inwilliging van dit geval als bij navolging in andere gevallen niets meer overblijven van de gerealiseerde ruimtelijke ordening bij aanleg van de wijk”.

6. Bij besluit van 3 maart 2009 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Diepenbeek de gevraagde vergunning. Het bestreden besluit bepaalt wat volgt:

“(…)

Behandeling van de bezwaren:

De bezwaren handelen over:

“(…)

3. De 2 halfopen woningen vormen geen harmonieus geheel meer door het platte dak, een grotere diepte en het feit dat de uitbreiding niet over de volledige breedte wordt voorzien. Het geheel past niet in een esthetisch verantwoorde ruimtelijke ordening.

De uitbreiding wordt volledig voorzien aan de achtergevel van de woning waardoor het straatbeeld ongewijzigd blijft. De gekoppelde woningen vormen een harmonieus geheel naar de onmiddellijke omgeving wat niet uitsluit dat elke woning zijn eigenheid kan hebben en kan afwijken van het globale eenvormige beeld. De gevraagde uitbreiding sluit slechts aan de gemeenschappelijke perceelsgrens over een diepte van 3m, waar nu al een muurtje aanwezig is waardoor het bezwaar niet gesteund kan worden.

“(…)

Beschrijving van de bouwplaats, omgeving en project

Ruimtelijke context

Het betreft een aanvraag tot het verbouwen van een eengezinswoning tot een kangoeroewoning aan de Weerstandslaan 10, kadastraal gekend als Sie G nr 656k.

Het perceel is niet gelegen binnen het gebied van een behoorlijk vergunde verkaveling; doch bestaat er een goedgekeurd BPA Nanofstraat uitbreiding (...). Volgens het gewestplan is het perceel gelegen in een woongebied.

Het betreft een uitbreiding aan de achtergevel van ca. 50m² in 1 bouwlaag met plat dak en enkele inpandige verbouwingen en functieverplaatsingen. De uitbouw sluit aan op de rechterperceelsgrens, over de lengte van het reeds bestaande muurtje van 3m en omvat de volledige breedte van de woning. Op het gelijkvloers bevinden zich gemeenschappelijke functies zoals keuken en eethoek doch is er ook een private leefruimte en natte cel voor de inwonende ouder voorzien.

“(…)

Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

Beoordeling van de aanvraag

Aan deze aanvraag kan een gunstig advies verleend worden omwille van de volgende redenen:

- De aanvraag is in overeenstemming met de voorschriften van het gewestplan en van het BPA.
- De functie, inrichting en bestemming voldoen aan de toegelaten functies binnen het woongebied.
- Er is een gemeenschappelijk deel in de kangoeroewoning wat ondubbelzinnig blijkt uit de opbouw van de woning: er ontstaan

verweven functies. Het samenleven van twee generaties wordt beschouwd als slechts 1 woongelegenheid op het perceel.

- De uitbreiding wordt uitgevoerd in duurzame materialen, aangepast aan de bestaande woning om tot een harmonieus geheel te komen.
- De aanvraag is niet in strijd met de goede ruimtelijke aanleg en de aangebrachte bezwaren zijn niet even objectief of steunend op stedenbouwkundige motieven om deze als gegrond te verklaren”.

IV. Onderzoek van het enig middel

Standpunten van de partijen

7. In het verzoekschrift wordt de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aangevoerd.

De verzoekende partijen bekritisieren de motivering van het bestreden besluit. De motieven druisen in tegen de bepalingen van het toepasselijke bijzonder plan van aanleg. Zo vormt de gevraagde achterbouw, voor wat betreft de hoogte, de daken, de gevels en de materialen geen architectonische eenheid, zoals opgelegd in artikel 6, f) van het toepasselijke bijzonder plan van aanleg. Integendeel, “alles (wijkt) af van de eenheid opgelegd door het BPA en van de eenheid van de ganse wijk. Elke harmonie is zoek”. Gelet op deze manifeste inbreuk op dit stedenbouwkundige voorschrift van het toepasselijke bijzonder plan van aanleg, mocht de verwerende partij in het bestreden besluit dan ook niet stellen dat zij “de normen van het BPA volgt zodat zij het bezwaar van schending van het BPA niet kan volgen”.

8. De verwerende partij antwoordt dat de verzoekende partijen zich, in zoverre ze stellen dat de gevraagde uitbreiding geen architectonische eenheid vormt met de rest van de wijk, louter beperken tot het weergeven van hun eigen standpunt dienaangaande. Zij zetten niet uiteen hoe de betrokken bepaling van het bijzonder plan van aanleg geschonden zou zijn. Bovendien behoort de beoordeling van de architectonische eenheid en van de architecturale harmonie tot de discretionaire bevoegdheid van de vergunningverlenende overheid. De verzoekende partijen tonen niet aan dat die beoordeling kennelijk

onredelijk is gebeurd. Voorts betreft het gevraagde slechts een kleine uitbreiding die geen invloed heeft op de voorzijde van het gebouw, terwijl de architectonische eenheid, de architecturale harmonie en het architectonisch voorkomen van de wijk, zo niet uitsluitend, dan toch hoofdzakelijk wordt bepaalde door de voorzijde van de gebouwen die voor iedereen zichtbaar is, veeleer dan door de achterzijde van de gebouwen.

9. De verzoekende partijen stellen in hun memorie van wederantwoord dat de visie van de verwerende partij dat “de stedenbouwkundige voorschriften ophouden bij het straatbeeld, zodat buiten het straatbeeld en buiten de voorzijde alles kan en mag (...) compleet in strijd (is) met de stedenbouwkundige wetgeving”. Bovendien heeft men vanuit de omliggende straten eveneens zicht op de betrokken achteruitbouw, alsook vanuit het stadspark dat achter de betrokken woning gelegen is.

10. De tussenkomenende partijen stellen in hun memorie dat de verwerende partij met betrekking tot de architectonische eenheid van de halfopen bebouwing op afdoende wijze heeft gesteld dat “(d)e uitbreiding (...) volledig (wordt) voorzien aan de achtergevel van de woning waardoor het straatbeeld ongewijzigd blijft”, dat de “gekoppelde woningen (...) een harmonieus geheel naar de onmiddellijke omgeving (vormen) wat niet uitsluit dat elke woning zijn eigenheid kan hebben en kan afwijken van het globale eenvormige beeld”, alsook dat de “gevraagde uitbreiding (...) slechts aan de gemeenschappelijk perceelsgrens (sluit) over een diepte van 3m, waar nu al een muurtje aanwezig is” en dat om deze redenen “het bezwaar niet gesteund kan worden”. Gelet op de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij, mocht zij het bezwaar van de verzoekende partijen afwijzen op grond van de zo-even vermelde motieven.

11. In haar laatste memorie betoogt de verwerende partij dat architectonische eenheid verscheidenheid niet uitsluit en niet impliceert dat de vorm telkens identiek moet zijn. Andere vergunningen voor uitbreidingen aan de achterzijde van gebouwen in dezelfde straat werden door de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar niet geschorst, wat dit betoog ondersteunt.

Bovendien laat het toepasselijke bijzonder plan van aanleg een bouwdiepte van 15 meter toe, terwijl het voorwerp van de bestreden beslissing die diepte niet bereikt. Voorts stelt de verwerende partij dat de verzoekende partijen het middel in het verzoekschrift niet hebben gesteund op het bezwaar dat zij over de betrokken aanvraag hebben ingediend, zodat bij de beoordeling van het middel met het bezwaar geen rekening kan worden gehouden.

12. De tussenkommende partijen stellen in hun laatste memorie dat artikel 6, g) van het toepasselijke plan van aanleg deels een uitbreiding en deels een herhaling is van artikel 6, f) van hetzelfde plan, aangezien in beide bepalingen dezelfde parameters worden gehanteerd om het harmonieuze geheel of de architectonische eenheid van de gebouwen te beoordelen. Deze begrippen worden derhalve als synoniemen begrepen. Bijgevolg mocht de verwerende partij het bezwaar van de verzoekende partijen dan ook beantwoorden op grond van artikel 6, g) van het bijzonder plan van aanleg, niettegenstaande het bezwaar was geënt op artikel 6, f) van dat plan. Voorts beweren de verzoekende partijen niet dat de motiveringsplicht geschonden zou zijn omwille van de wijze waarop hun bezwaar werd weerlegd, zodat het middel dan ook niet in deze zin kan worden besproken.

Beoordeling

13. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de bestreden stedenbouwkundige vergunning betrekking heeft op, enerzijds, de interne verbouwing van een bestaande eengezinswoning die deel uitmaakt van een koppelwoning en, anderzijds, op de uitbreiding van die eengezinswoning met een constructie bestaande uit één bouwlaag met een plat dak. Tevens blijkt dat het betrokken perceel gelegen is binnen de “zone voor losse bebouwing” van het bijzonder plan van aanleg “Nanofstraat – uitbreiding” van de gemeente Diepenbeek.

Artikel 6, f) van dit gemeentelijk bijzonder plan van aanleg bepaalt:

“Alle delen van éénzelfde (c)onstru(c)tie of groep(c)onstru(c)tie moeten wat betreft de hoogte, de daken, de gevels en de materialen één architectonische eenheid uitmaken”.

14. In het bezwaar dat de verzoekende partijen naar aanleiding van het openbaar onderzoek over de betrokken aanvraag hebben ingediend, stellen zij in dit verband wat volgt:

“5. Het BPA voorziet bij art. 6-f dat alle delen van eenzelfde constructie of groepsconstructie een architectonische eenheid dienen uit te maken voor wat betreft de hoogte, de daken, de gevels, de materialen...”

Het BPA voorziet in art. 6-b dat gebouwengroepen moeten voldoen aan de voorschriften voor gesloten gebouwen.

Aldaar vindt men in art. 5-f op zijn beurt ook nog eens duidelijk vermeld:

‘Iedere constructie of groepsconstructie dient op architecturaal gebied in harmonie te zijn met de omgeving en dien(t) tevens op zichzelf een harmonisch geheel te vormen o.m. gepast gebruik van de aard en kleur der materialen, verplichtend éénzelfde hoogte van de kroonlijst, nokhoogte en dakprofiel van eenzelfde constructiegroep’.

Het zal niet behoeven onderlijnd te worden dat er geen enkele architectonische eenheid is qua hoogte, daken, gevels met de groepsconstructie der twee halfopen tegen mekaar staande woningen. Alle eenheid is zoek...

- Het dak van de uitbouw is een plat dak en sluit niet aan met de zadeldaken, die voorgeschreven zijn voor de bouwwerken in de bouwzone.
- De voorgenomen uitbouw reikt tot een bouwdiepte deels 14 meter en deels 11 meter. Bijgevolg ook nog eens in getrapte vorm, hetgeen compleet afwijkt van de situatie ter plaatse van alle (...) overige woningen. Geen enkele van die woningen heeft een achterbouw.
- De onbebouwde inham van 4 meter breed en 3 meter diep, gelegen tussen de perceelsgrens van bezwaarindieners en de leefruimte 2 op het plan van de gevraagde verbouwing, is als het ware gemaakt om te gaan vormen een verloren opslag voor allerlei rommel.
- Trouwens, in de ganse straat, in de ganse omgeving, in de ganse wijk heeft men overal rechte achtergevels aan de woningen en dit tot op zelfde diepte. Nergens wordt deze achtergevellijn van de door een gemeenschappelijke bouwheer gebouwde woningen onderbroken door een ondoorzichtig bakstenen bijbouwsel-aanhangsel aan de woning.

Het ‘getrapt aanhangsel – achterbouwsel’, zijnde de emanatie van de Belgische ziekte der achterbouwsels aan woningen, past zeker niet in een esthetisch verantwoorde ruimtelijke ordening in harmonie met de omgeving.

De actueel gerealiseerde eenheid van de plaatselijke ruimtelijke ordening wordt geweld aangedaan. Op deze wijze zal er bij inwilliging van dit geval

als bij navolging in andere gevallen niets meer overblijven van de gerealiseerde ruimtelijke ordening bij aanleg van de wijk”.

In het bestreden besluit wordt dit bezwaar samengevat en weerlegd als volgt:

“3. De 2 halfopen woningen vormen geen harmonieus geheel meer door het platte dak, een grotere diepte en het feit dat de uitbreiding niet over de volledige breedte wordt voorzien. Het geheel past niet in een esthetisch verantwoorde ruimtelijke ordening.

De uitbreiding wordt volledig voorzien aan de achtergevel van de woning waardoor het straatbeeld ongewijzigd blijft. De gekoppelde woningen vormen een harmonieus geheel naar de onmiddellijke omgeving wat niet uitsluit dat elke woning zijn eigenheid kan hebben en kan afwijken van het globale eenvormige beeld. De gevraagde uitbreiding sluit slechts aan de gemeenschappelijke perceelsgrens over een diepte van 3m, waar nu al een muurtje aanwezig is waardoor het bezwaar niet gesteund kan worden”.

15. Om te voldoen aan de haar opgelegde motiveringsplicht, moet de vergunningverlenende overheid in haar beslissing duidelijk de met de goede plaatselijke aanleg of met de goede ruimtelijke ordening verband houdende redenen opgeven waarop zij haar beslissing steunt, zodat de Raad van State de hem opgedragen wettigheidscontrole kan uitoefenen door na te gaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die zowel in rechte als in feite juist zijn, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen. Hieruit volgt dat enkel met de in het bestreden besluit zelf opgenomen motieven rekening kan worden gehouden.

Te dezen stellen de verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat de “alhier bij bouwvergunning voorgestelde achterbouw in getrapte vorm (...) wat betreft hoogte, daken, gevels en materialen totaal geen architectonische eenheid (vormt)” en dat de verwerende partij in het bestreden besluit dan ook ten onrechte overweegt dat zij “de normen van het BPA volgt zodat zij het bezwaar van schending van het BPA niet kan volgen”, “vermits er bij de afgeleverde bouwvergunning er menigvuldige bewezen inbreuken zijn tegen de stedenbouwkundige voorschriften”. Anders dan de verwerende partij voorhoudt, geven de verzoekende partijen op die manier op voldoende concrete wijze aan

waarom zij van oordeel zijn dat de bestreden beslissing strijdt met het zo-even vermelde voorschrift van het toepasselijke bijzonder plan van aanleg.

Wat betreft de “architectonische eenheid” van de gebouwen bevat het bestreden besluit, bij de beantwoording van het bezwaar, niet meer dan de loutere affirmatie dat de “gekoppelde woningen (...) een harmonieus geheel (vormen) naar de onmiddellijke omgeving wat niet uitsluit dat elke woning zijn eigenheid kan hebben en kan afwijken van het globale eenvormige beeld”. Ook bij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening reikt de motivering van het bestreden besluit niet verder dan de loutere vaststellingen dat “(d)e aanvraag (...) in overeenstemming (is) met de voorschriften van het gewestplan en van het BPA” en dat “(d)e uitbreiding wordt uitgevoerd in duurzame materialen, aangepast aan de bestaande woning om tot een harmonieus geheel te komen”. Uit de motivering van het bestreden besluit blijkt derhalve niet op grond van welke gegevens de vergunningverlenende overheid heeft beslist dat de betrokken aanvraag in overeenstemming is met de in het aangehaalde artikel 6, f) van het gemeentelijk bijzonder plan van aanleg vereiste “architectonische eenheid”. Uit deze bepaling blijkt bovendien niet dat zij enkel van toepassing is op de voorzijde van de gebouwen, zodat de argumentatie dat de gevraagde uitbreiding “geen invloed heeft op de voorzijde van het gebouw” geen afbreuk doet aan de voormelde vaststelling.

Het betoog van de verwerende partij en de tussenkommende partijen in hun laatste memories dat de verzoekende partijen het middel niet hebben geënt op een gebrekkige beantwoording van hun bezwaar mist feitelijke grondslag, aangezien in het verzoekschrift wordt betoogd dat de gemeente heeft overwogen dat zij “de normen van het BPA volgt zodat zij het bezwaar van schending van het BPA niet kan volgen” en dat deze motivering “(a)ls voorzegd (...) volkomen ten onrechte (is) vermits er bij de afgeleverde bouwvergunning er menigvuldige bewezen inbreuken zijn tegen de stedenbouwkundige voorschriften”.

16. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van 3 maart 2009 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Diepenbeek houdende afgifte van de stedenbouwkundige vergunning aan David MARIS en Cindy GREGOOR tot het verbouwen van een eengezinswoning tot kangoeroewoning gelegen te Diepenbeek, Weerstandslaan 10, kadastraal bekend sectie G, nr. 656/k.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

De tussenkommende partijen worden verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 250 euro, ieder voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tien mei 2011, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	kamervoorzitter,
Johan Bovin,	staatsraad,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Roger Stevens